

*Aradığım
Sensin*

Stephanie Laurens

Çeviri
Kübra Tekneci

epsilon®

Sevgili Okuyucularım,

Aradığım Sensin ile yazdığım ikinci kitaba ve muhtemelen şimdiye kadar yarattığım en klasik Regency hikâyesine yeniden adım atıyoruz. Kitabı yazmaya başladığımda, tek bildiğim zavallı Max'ın sırlıslıklam âşık olacağıydı –onunla tanıştığınızda, Max gibi bir zampananın ancak bu şekilde âşık olabileceğini siz de anlayacaksınız– fakat onun için asıl korkunç olan, müstakbel gelininin evliliğe odaklanmış üç kız kardeşinin olmasıydı.

Kaderin kötü bir cilvesiyle, üç kız kardeş de onun vesayeti altına girmişti. Ve en büyükleri, yani Max'ın görür görmez gözüne kestirdiği leydi de, onun vesayeti altında olduğunu sanmaktaydı.

Peki hayallerinin leydisini kazanmak için savaşmak zorunda kalan adı çıkmış Londralı bir zampara için en büyük işkence sizce ne olur? Bu kitapta benim bu soruya verdiğim cevap şu: Max leydisinin üç kız kardeşinin şerefini kendi arkadaşlarının ve akranlarının istilasına karşı koruyup savunmak zorunda kalırken, bir yandan da özgür ruhlu leydisinin kalbini kazanmaya çalışır.

Umarım Max'ın her şeye rağmen nasıl zafer kazandığını okumaktan keyif alırsınız!

Stephanie Laurens

BİRİNCİ BÖLÜM

Perde halkalarının tıkırtısı kulağa gök gürültüsü gibi geliyordu. Dört direkli devasa karyolanın baş kısmı hâlâ karanlıktaydı, bununla birlikte Max, Masterton'un gizemli bir sebeple onu uyandırmaya çalıştığının farkındaydı. Herhalde öğlen olmuş olamazdı, değil mi?

Sıcak örtülerin arasında yüzükoyun yatan, kirli sakallı yanağı hâlâ yumuşak yastığın üstünde olan Max uyuyormuş gibi yapmayı düşündü. Ama Masterton onun uyanık olduğunun farkındaydı. Ve Max da onun bunu bildiğinin farkındaydı. Bazen bu lanet olası adam, Max'ın aklından geçen düşünceleri bile ondan önce bilirdi ve Max teslim olup onun odadaki varlığını tanıyana kadar vazgeçmeyecekti.

Kafasını kaldıran Max mavi gözlerinden birini araladı. Üstü başı ürkütücü bir şekilde düzgün olan uşağı kıpırdamadan görüş alanında duruyordu. Yüzü sakindi. Max kaşlarını çattı.

Yaklaşan bu felaket belirtisine karşılık, Masterton bir an önce görevini yerine getirmek istedi. Bu onun görevi değildi gerçi. Delmere Malikânesi'nin kıdemli çalışanlarının ortak oyu sonucunda, Ekselanslarını sabahın dokuzunda uyandırma işi ona düşmüştü sadece. Böyle bir şeyin ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyordu. Dokuz yıldır Delmere Vikontu Max Rotherbridge'in hizmetindeydi. Efendisinin kısa bir süre önce Twyford Düklüğü mertebesine yükselmiş olmasının da huyunu değiştirmiş olma ihtimali oldukça düşüktü. Hatta Masterton'un görebildiği kadarıyla, efendisi bu beklenmedik mirasla uğraşmaya başladık-tan sonra, otuz dört yıllık yaşamı boyunca olduğundan çok daha huysuz bir adama dönüşmüştü.

“Hillshaw sizi görmek isteyen genç bir leydinin olduğunu söylememi istedi, Ekselansları.”

Hizmetkârının ağzından bu yeni unvanını duymak Max için hâlâ şaşırtıcıydı. Bu unvanı ne zaman duysa, kime hitap edildiğini görmek için otomatikman etrafına bakası geliyor ve bunu yapmamak için kendini zor tutuyordu. Bir leydi. Kaşlarını daha da çattı. “Hayır.” Kafasını yumuşak yastıklara bırakıp gözlerini kapattı.

“Hayır mı, Ekselansları?”

Uşağının sesindeki şaşkınlık yadsınamazdı. Max'ın başı ağrıyordu. Gün doğana kadar ayakta kalmıştı. Kendisini teyzesi Leydi Maxwell'in düzenlediği baloya katılmak zorunda hissettiği için gecesi zaten kötü başlamıştı. Nadiren katıldığı bu tür davetler onun için fazla sıkıcı kaçıyordu; genç ve tatlı kadınların onu görünce baygın baygın iç geçirmesi en pişkin zampananın bile şevkini kırardı. Üstelik bu unvanı sonuna kadar hak ediyor olsa da, sosyete yeni

adım atmış kızları baştan çıkarmak artık onun tarzı değildi. Ne de olsa, artık otuz dört yaşındaydı.

Balodan olabildiğince erken ayrılıp yeni metresinin yaşadığı gözlerden uzak villaya çekilmişti. Ama güzel Carmelita keyifsizdi. Neden bu tür kadınlar hep doyumsuz oluyordu? Ve neden Max'ın bu tür davranışlara göz yumacak kadar kendilerine âşık olduğunu sanıyorlardı? Çıkan büyük kavga, Max'ın tatlı uğurböceğinden geri dönüşü olmaksızın ayrılmasıyla sonuçlanmıştı.

Max bunun ardından White'a, oradan da Boodles'a geçmişti. Mütevazı işletmede bir grup arkadaşına rastlamış, geceyi ve sabahın büyük bir kısmını birlikte eğlenerek geçirmişlerdi. Max ne kazanmış, ne de kaybetmişti. Ama başı ona kesinlikle çok içtiğini hatırlatıyordu.

Homurdanarak dirseklerinin üzerinde doğruldu. Bu haline rağmen, Masterton'a dik dik bakarken görüş alanı şaşkıncu bir şekilde netti. Aptalın tekiyle konuşur gibi bir ses tonuyla açıkladı: "Beni görmek isteyen bir kadın varsa, bir leydi olamaz. Hiçbir leydi buraya uğramaz."

Max aşikâr olanı dile getirdiğini sanıyordu, ama uşağı kös kös karyola direğine bakmayı sürdürdü. Geçici bir süreligine efendisinin yüzünden kaybolmuş olan çatık kaşlı ifade de geri döndü.

Sessizlik çöktü.

Max içini çekip başını ellerinin arasına aldı. "Onu gördün mü, Masterton?"

"Hillshaw onu kütüphaneye alırken genç leydiyi bir anlığına da olsa gördüm, Ekselansları."

Max gözlerini sımsıkı kapattı. Masterton'un "genç leydi" tabirini kullanmaktaki ısrarı çok şey ifade ediyordu.

Max'ın tüm hizmetkârları; bekâr bir erkeğin evine uğrayan kadınlar ile leydiler arasındaki farkı ayırt etmekte uzmanlaşmışlardı. Ve eğer Masterton'la Hillshaw'un ikisi de alt kattaki kadının bir leydi olduğu konusunda ısrar ediyorlarsa, o halde öyle olmalıydı. Ama genç bir leydinin Londra'nın en tanınmış zamparalarından birinin evini sabahın dokuzunda ziyaret etmesi pek akla uygun değildi.

Efendisinin sessizliğini güne hazır olduğunun bir belirtisi olarak algılayan Masterton, geniş odada gardıroba doğru ilerledi. "Hillshaw'un söylediğine göre, Bayan Twinning adındaki bu genç leydi sizinle bir randevusu olduğu izlenimine sahipmiş, Ekselansları."

Max aniden bunun bir kâbus olduğunu düşündü. Nareden insanlara randevu verirdi, hele ki sabahın dokuzunda genç leydilerle görüşme yaptığı hiç görülmemişti. Özellikle de bekâr genç leydilerle. "Bayan Twinning mi?" İsim ona hiçbir şey çağrıştırmamıştı. Hem de hiç.

"Evet, Ekselansları." Kolunda birçok giysi asılı olan Masterton yatağa dönüp efendisinin onaylaması için koyu mavi bir ceket gösterdi. "Bu sanırım çok uygun, sizce de öyle değil mi?"

Kaçınılmaza teslim olan Max homurdanarak yatağında doğruldu.

***

Bir kat aşağıda, Caroline Twinning kütüphanedeki şöminenin yanındaki koltukta oturmuş sakin bir şekilde Twyford Hazretleri'nin gazetesini okuyordu. İçinde bulunduğu durum hakkında herhangi bir endişesi varsa bile

çok iyi saklıyordu. Skandallara eğilimli yaşlı Cumberland Dükü'nün hareketlendirdiği bir bahçe partisi hakkındaki iftira dolu haberi okurken çekici ve samimi yüzünde gerginlik belirten hiçbir ifade yoktu, aksine dolgun dudaklarında sevimli bir gülümseme belirmişti. Doğrusu, dükle tanışmak için sabırsızlanıyordu. O ve kız kardeşleri çok keyifli bir on sekiz ay geçirmişlerdi, daha önceki muhafazakâr yaşantılarından sonra özgürlük çarpıcı bir şarap gibi gelmişti. Ama artık geleceklerini güvence altına almalarının zamanı gelmişti. Bunun için şimdiye kadar mahrum kaldıkları ışıltılı dünyaya, sosyeteye girmeleri gerekiyordu. Ve onlar için bu kapının anahtarını Twyford Dükü tutuyordu.

Bir erkeğe ait olan ayak seslerinin kütüphanenin kapısına yaklaştığını işiten Caroline kafasını kaldırıp kendinden emin bir şekilde gülümsedi. Dükü idare etmek bu kadar kolay olacağı için Tanrı'ya şükretti.

Max alt kata vardığında, Bayan Twinning'in evini ziyaretiyle ilgili tüm olası bahaneleri elemişti. Aşırı derecede süslenerek boylu poslu ve güçlü yapısından dikkatleri başka yöne çekmeye ihtiyacı olmadığı için giyinmesi fazla zaman almamıştı. Geniş omuzları ve kaslı bacakları moda olan giysileri taşımaya son derece uygundu. Kusursuz kesimli ceketi üzerine kalıp gibi oturuyordu ve geyik derisi pantolonunda tek bir kırışıklık bile yoktu. Abartısız yeleği, kusursuz bir şekilde bağlanmış kravatı ve parlak çizmeleriyle kıskanılacak bir tablo çiziyordu. Düzgün kesimli simsiyah saçları, yılların dünyevi bir alaycılıktan başka bir iz ya da çizgi bırakmadığı esrarengiz yüzünü çerçeveliyordu. Zamana özgü süslemelerden hiç hoşlanmayan Twy-

ford Dükü'nün sol elindeki altın damgalı yüzükten başka bir yüzüğü ya da cep saati ve mührü yoktu. Buna rağmen, ona bakan herkes kim olduğunu görebilirdi: Sosyetenin en şık ve zengin adamıydı.

Max gece yarısı mavisî gözlerinin derinliklerinde hafif bir keyifsizlikle kütüphanesine girdi. Şöminenin yanındaki en sevdiği koltuğunda sakın bir şekilde sabah gazetesini okuyan genç leydi gazeteyi katlayıp kenara koyduktan sonra onu selamlamak için ayağa kalktı. Max durdu, mavi gözleri aniden dikkat kesildi ve davetsiz misafire göz gezdirirken tüm keyifsizliği kaybıldı. Karşısında hiç şüphesiz bir huri duruyordu. Mest olmuş bir şekilde saniyeler boyunca o şekilde kaldı. Sonra mantığı devreye girdi. Bu bir huri değildi. Huriler gazete okumazdı. En azından, sabahın dokuzunda onun kütüphanesinde okumazlardı. Kızın yüzünü çevreleyen bakır rengi dağınık lülelerinden, basit kesimli oldukça şık elbisesinin altından görünen ufak ayakkabılarının uçlarına kadar hiçbir yerinde kusur görmiyordu. Bayan Twinning cömertçe yaratılmıştı, endamlı ve güzel bir vücudu, dolgun göğüsleri ve geniş kalçaları vardı, ama her biri kusursuz bir orantı içindeydi. Kayısı rengi ipek elbisesi dolgun hatlarının hakkını veriyor ve güzel bir Yunan heykelini andırırçasına etrafını sarıyordu. Max bakışlarını tekrar kızın yüzüne çevirince, düz burnunu, dolgun dudaklarını ve bastırılmaz bir biçimde yanağında beliren gamzesini fark etti. Derken bakışları genç leydinin düzgün kaşlarına ve kocaman yeşil gözlerini çevreleyen uzun kirpiklerine kaydı. Bakışlarındaki eğlenceli ışıltıyı ise, ancak sakın görünen grimsi yeşil gözlerine tekrar baktığı zaman fark edebildi. Böyle bir tepki görmeye alışık olmadığı için de kaşlarını çattı.

“Kimsiniz?” Neyse ki, sesi sabit ve diksiyonu da düzgündü.

Genç kadının davetkâr dudaklarının köşelerinde doluşan gülümseme nihayet iyice belirginleşip inci gibi beyaz küçük dişlerinin ortaya çıkmasına neden oldu. Ama Max’ın sorusuna cevap vermek yerine Bayan Twinning, “Twyford Dükü’nü bekliyordum,” diye karşılık verdi.

Sesi kısık ve hoştu. Formalitelerden bir an önce nasıl kurtulabileceğini düşünen Max istemsiz olarak, “Dük benim,” diye karşılık verdi.

“Siz misiniz?” Uzun bir süre boyunca kızın güzel yüzüne tam bir şaşkınlık hâkim oldu.

Caroline şaşkınlığını gizleyemiyordu. Onca adam dururken nasıl olur da bu adam dük olurdu? Babasının ahbabı olamayacak kadar genç olması gerçeği dışında, karşısındaki centilmen hiç şüphesiz bir zamparaydı. Hem de birinci sınıf bir zampara. Kara kaşlı, sert hatlı yüzünün, katı dudakları ve çenesinin mi, yoksa odaya girerken etrafına yaydığı miskin özgüveninin mi böyle düşünmesine neden olduğunu bilmiyordu Caroline. Ama adamın sakın bir küstahlık takınıp mavi gözleriyle saçlarından ayaklarına kadar onu süzmüş olması ve sanki hiçbir şeyi es geçmediğinden emin olmak istercesine aynı yolu izleyerek bakışlarını yukarı çıkarması ne tür bir adamla karşı karşıya olduğu konusunda hiçbir şüphe bırakmamıştı. Vasisinin çatısı altında olduğunu bildiği için de, adamın mavi gözlerinde beliren ve gördüklerinden hoşlandığını belirten ışıltıyı fark edince gülümsemesini gizlememişti. Şu anda, oldukça kavrayışlı görünen o mavi gözler hâlâ üzerindeyken, zemindeki halı ayaklarının altından çekilmiş gibi hissediyordu.

Max onun şaşkın halini gözden kaçırmamıştı. “Ne yazık ki,” diye ekledi doğrularcasına.

Giderek artan bir huzursuzlukla, ziyaretçisine geniş maun masanın karşısındaki sandalyeye geçmesi için işaret ederken, kendisi de masanın arkasındaki sandalyeye oturdu. Bu sırada da, zihnine hücum eden ve ona hiç de yardımcı olmayan düşüncelerden arınmak için kendini zorladı. Lanet olası Carmelita!

Caroline bu yeni ve endişe verici durumu sindirmeye çalışırken gösterilen sandalyeye oturmak için ilerledi.

Dışarıdan sakın görünen Max farkında olmadan Caroline’ın süzülürcesine yürümesini ve oturmadan önce kalçalarının baştan çıkarıcı bir şekilde sallanmasını izledi. Mutlaka Carmelita’nın yerine birini bulması gerekiyordu. Bakışları karşısındaki güzele şüpheli bir şekilde odaklandı. Hillshaw haklıydı. Bu kadın kesinlikle bir leydiydi. Yine de, bu durum Max’a daha önce hiç engel olmamıştı. Ve şimdi, daha dikkatle bakınca, kızın sandığı kadar genç olmadığını da fark etmişti. Böylesi daha da iyiydi. Yüzük takmıyor olması ise tuhaftı. Gözlerinin arka tarafında bir kez daha kendini gösteren acı, sesinin sert çıkmasına neden oldu. “Siz de kimsiniz?”

Gamzesi tekrar ortaya çıkan Caroline, bu sert soru karşısında duruşunu hiç bozmadan yanıtladı: “Adım Caroline Twinning. Ve eğer siz gerçekten Twyford Dükü’yseniz, korkarım sizin vesayetiniz altındayım.”

Sözleri mutlak bir sessizlikle karşılık buldu. Uzun süren bu sessizlik boyunca kıpırdamadan oturan Max delici mavi gözlerini bir an olsun ziyaretçisinden ayırmadı. Caroline bu incelemeye bir süre dayandıktan sonra kibar ve neşeli bir şekilde kaşlarını sorgularcasına yukarı kaldırdı.

Max gözlerini kapatıp inledi. “Of, Tanrım.”

Durumu çözmesi sadece bir saniyesini almıştı. Vesayeti altındaki bir kadını asla baştan çıkaramazdı. Ancak çoktan Caroline Twinning’i baştan çıkarmaya karar vermişti bile. Büyük bir çaba sarf ederek tekrar meseleye odaklandı. Gözlerini açtı. Genç kadın verdiği tepkiyi şaşkınlığa bağlar diye ümit ediyordu. Ama Bayan Twinning’in artık daha da neşeli görünen grimsi yeşil gözleriyle yeniden karşılaşınca, bundan o kadar emin olamadı. “Lütfen açıklayın. Mümkünse basit bir dille. Şu an sır çözecek halde değilim.”

Caroline gülümsemesine engel olamadı. Dükün mavi gözlerinde acıdan kaynaklandığını tahmin ettiği birtakım kasılmalar fark etmişti. “Başınız o kadar çok ağrıyorsa, neden buz torbası kullanmayı denemiyorsunuz? Sizi temin ederim ki benim için mahzuru olmaz.”

Max ona hoşnutsuz bir bakış attı. Başı çatlayacakmış gibi ağrıyordu, ama Bayan Twinning bunun sözünü etmek şöyle dursun, nasıl olur da bunu fark edebilecek kadar adabımuâşeretten yoksun olabilirdi? Yine de, son derece haklıydı. Max’ın ihtiyacı olan şey bir buz torbasıydı. Karanlık bir bakışın ardından zilin ipine doğru uzandı.

Çağrısına hemen yanıt veren Hillshaw en ufak bir endişeye kapılmadan buz torbası isteğini aldı. “Şimdi mi, Ekselansları?”

“Elbette şimdi! Daha sonra ne işime yarayacak ki?” Max kendi sesini duyunca suratını buruşturdu.

“Ekselansları nasıl isterse.” Hillshaw’un kasvetli ses tonunu duyunca Max’ın uşağının hoşnutsuzluğundan en ufak bir şüphesi kalmadı.

Hillshaw kapıyı arkasından kapatırken, sandalyesine

yaslanan Max parmaklarını şakaklarına koyup gözlerini Caroline'a dikti. "Başlayabilirsiniz."

Caroline gülümsedi, bir kez daha içi tamamen huzur doluydu. "Babam Sör Thomas Twinning'di. Twyford Dükü'nün eski bir dostuydu – yani bir önceki dükün sanırım."

Max başıyla onayladı. "Amcam. Unvanı ondan devraldım. Üç ay önce iki oğluyla birlikte beklenmedik bir şekilde öldü. Topraklarını devralmayı hiç beklemiyordum, o nedenle ebeveyninizin eski dük ile yaptığı anlaşmadan haberim yok."

Kafasını sallayan Caroline, efendisinin az önce istediği buz torbasını gümüş bir tepside getiren Hillshaw'un geri çekilmesini bekledi. "Anlıyorum. Babam on sekiz ay önce vefat ettiğinde, kız kardeşlerim ve ben, babamızın bizi Twyford Dükü'nün himayesine bıraktığını öğrendik."

"On sekiz ay önce mi? O zamandan beri ne yapıyorsunuz peki?"

"Bir süre kendi malikânemizde kaldık. Mülkümüz uzaktan bir kuzenimize geçti ve kuzenimiz de bizim kalmamıza izin verdi. Ama sonsuza kadar orada gömülü kalmak anlamsız göründü. Dük derhal kendi evine yerleşmemizi istedi, ama yas tutuyorduk. Merhum üvey annemin New York'taki ailesinin yanına gitmemize izin vermesi için onu ikna ettim. Üvey annemin ailesi hep onları ziyaret etmemizi istemişti ve bu da bize harika bir fırsat gibi göründü. New York'tayken düke mektup yazarak İngiltere'ye geri döndüğümüzde onu ziyaret edeceğimizi ve eve yerleşmeyi umduğumuz tarihi söyleyeceğimizi kendisine belirttim. Mektubuma yanıt verdi ve bugün onu ziyaret edebileceğimi söyledi. Ben de buradayım işte."

Max artık her şeyi anlıyordu. Caroline Twinning, lanet olası tuhaf mirasının bir başka parçasıydı. Kendini bildi bileli eğlenceden ibaret kontrolsüz bir hayat süren ve şehre geldiğinden beri zamparalık peşinde olan Max, çok geçmeden bu yaşam tarzının devam edebilmesi için paraya ihtiyacı olduğunu anlamıştı. O nedenle, tüm topraklarının etkin ve verimli olacak şekilde işletilmesini sağlamıştı. Babasından ona miras kalan Delmere toprakları modern toprak yönetiminin bir örneğiydi. Ancak amcası Henry çok daha geniş arazilerine hiçbir zaman ilgi göstermemişti. Twyford düklüğünün sorumluluklarını aniden Max'ın omuzlarına yükleyen trajik tekne kazasından sonra, Max kazançlı Delmere arazilerinin gücünü tüketmemeleri için amcasının tüm topraklarının tamamen bakımdan geçmesini gerekli görmüştü. Son üç ay, yeni dükü ve onun oldukça farklı tarzını anlamaya çalışan eski Twyford tutucularının çıkardığı karışıklıklarla geçmişti. Max bu üç ay boyunca bitmek tükenmek bilmeyen bir çalışma ortaya koymuştu. Nihayet bu zorlu dönemin en kötü günlerinin bitmek üzere olduğunu ise ancak bu hafta düşünmeye başlamıştı. Uzun zamandır sıkıntı çeken kâtibi Joshua Cummings'i hak ettiği gibi dinlenmesi için evine göndermişti. Ve şimdi, tabiri caizse Twyford mirası destanının bir sonraki bölümü başlamak üzereydi.

“Kız kardeşlerinizin olduğunu söylemişsiniz? Kaç kız kardeşiniz var?”

“Aslında üvey kız kardeşlerim. Hep birlikte dört kişiyiz.”

Bayan Twinning'in rahatça cevap vermesi Max'ın şüphelenmesine neden oldu. “Kaç yaşındalar?”

Caroline bir süre tereddüt ettikten sonra yanıtladı: “Yirmi, on dokuz ve on sekiz.”

Cevabı Max’ın heyecanlanmasına neden oldu. “Tanrı aşkına! Sizinle birlikte buraya gelmediler, değil mi?”

Caroline şaşkınlıkla, “Hayır. Onları otelde bıraktım,” diye yanıtladı.

“Tanrı’ya şükür,” diyen Max, Caroline’ın şaşkın bakışlarını görünce gülümsedi. “Evime girdiklerini gören biri olsaydı, şehirde harem kurduğuma dair haberler yayılırdı.”

Gülümsemesi Caroline’ın gözlerini kırpıştırmasına neden oldu. Sözleri üzerine genç kadının gri gözleri hafifçe açıldı. Caroline bunu anlamamış gibi yapamazdı. Üzerinde gezinen mavi gözlerdeki tuhaf pırıltıyı fark edince, dükün vesayeti altında olduğuna sevindi. Onun gibilerin ahlaki değerlerini pek az bilse de, vesayet altında bir kadın olarak konumunun kendisini güvende tutacağını pek sanmıyordu.

Haberi olmasa da, Max da aynı şeyi düşünüyor ve yeni edindiği sorumluluktan olabildiğince çabuk kurtulmanın bir yolunu arıyordu. Evlenme çağındaki dört genç leydinin vasisi olmayı istememesinin yanı sıra, Caroline Twinning’e ulaşmak için yoluna çıkan tüm engelleri ortadan kaldırması da gerekiyordu. Bayan Twinning’in hayat hikâyesini anlatırken hızlı hızlı konuşup detaylara değinmemiş olduğu aklına geldi. “En başından başlayın. Anneniz kimdi ve ne zaman öldü?”

Caroline geçmişini anlatmak için hazırlıksızdı, zira dükün her şeyi biliyor olacağını ummuştu. Yine de, mevcut şartlar altında bu isteği reddetmesi mümkün değildi. “Annem Staffordshire’lı Farningham’lardan Caroline Farningham’dı.”

Max kafasını salladı. Tanınmış ve sağlam bağlantıları olan köklü bir aileydi bu.

Caroline'ın gözleri dükün arkasındaki raflarda dizili olan kitaplara takılmıştı. “Ben doğduktan kısa bir süre sonra ölmüş. Onu hiç tanımadım. Birkaç sene sonra, babam tekrar evlendi, bu kez kolonilere gitmek üzere olan yerel bir ailenin kızıyla. Eleanor bana karşı çok iyiydi ve hepimizi çok iyi yetiştirdi, ancak altı sene önce öldü. Elbette, oğlu olmadığı için hayal kırıklığına uğrayan babam bizlere pek ilgi göstermezdi, o yüzden tüm yük Eleanor'un omuzlarındaydı.”

Hakkında daha fazla şey öğrendikçe, Max, Sör Thomas Twinning'in bir tahtasının eksik olduğuna daha çok ikna oluyordu. Kötü bir ebeveyn olduğu ortadaydı. Yine de, diğerleri Bayan Twinning'in üvey kardeşleriydi. Herhalde onun kadar çekici olamazlardı. Max bunu sormayı düşündü, ama soruyu doğru düzgün bir şekilde dile getirmeden önce aklına başka bir şey geldi.

“Neden daha önce hiçbiriniz sosyeteye takdim edilmediniz? Eğer babanız sizlere önceden bir vasi bulacak kadar iyiliğinizden endişe ettiyse, herhalde en kolay çözümü sizlere birer eş bulmak olurdu?”

Caroline, dükün son derece anlaşılır olan bu merakını gidermemek için hiçbir sebep göremiyordu. “Takdim edilmedik, çünkü babam bu tür... yapmacık işlerden hoşlanmazdı! Dürüst olmak gerekirse, kadınlardan hoşlanmadığını düşündüğüm zamanlar bile oldu.”

Max gözlerini kırıştırdı.

Caroline sözlerine devam etti: “Evliliğe gelince, yarım yamalak organize etmişti. Komşumuz Edgar Mulhall ile

evlenmem gerekiyordu.” İstemsizce, yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirdi.

Max eğleniyordu. “İyi bir aday değil miydi?”

Caroline bakışlarını tekrar onun suratına çevirdi. “Onu tanısaydınız, bu soruyu sormazdınız. Adam...” Uygun kelimeyi düşünürken burnunu buruşturdu. “Tam bir erdem timsaliydi,” dedi en sonunda.

Bunun üzerine Max kakhaha attı. “Söz konusu bile olmaz.”

Caroline onun mavi gözlerindeki kıskırtıcı ifadeyi görmezden geldi. “Babamın kız kardeşlerim için de benzer planları vardı, ancak onların evlilik çağında olduklarını fark etmediği ve ben de bu konuyu ona hiç açmadığım için, hiçbir şey olmadı.”

Bayan Twinning’in aşikâr memnuniyetini sezen Max genç kadının bu tür oyunbaz eğilimlerini aklının bir köşesine not aldı. “Pekâlâ. Bu kadar geçmiş yeterli. Şimdi geleceğe gelelim. Amcamla ne tür bir anlaşmanız vardı?”

Bayan Twinning’in grimsi yeşil gözleri tamamen masumdu. Max ona inanmalı mı, yoksa inanmamalı mı, emin olamıyordu.

“Bu aslında onun fikriydi, ama bana da son derece mantıklı geldi. Sosyeteye takdim edilmemizi önermişti. Bize uygun eşler bulup vasimiz olmayı sonlandırmayı istediğini düşünüyorum.” Caroline duraksayıp düşündü. “Babamın vasiyetindeki şartlardan haberdar değilim, ama evlenirsek bu tür anlaşmaların ortadan kalkacağını düşünüyorum, yanılıyor muyum?”

“Kesinlikle yanılmıyorsunuz,” diyerek ona katıldı Max. Başındaki zonklama oldukça hafiflemişti. Amcasının pla-

nının çok doğru yanları vardı, ama meseleye kendi açısından bakması gerekirse, vesayeti altında kimsenin bulunmamasını tercih ederdi. Ve eğer Bayan Twinning onun vesayeti altında olursa, kahrolurdu – bu durum elini kolunu bağlardı. Onun gibi namussuzların bile kutsal saydığı birkaç şey vardı ve vasilik bunlardan biriydi.

Bayan Twinning’in onu izlediğinin farkındaydı, ama başka bir yorum yapmadı, bir sonraki hamlesini düşünürken kaşlarını çatarak önündeki kurutma kâğıdına odaklandı. En sonunda genç kadına bakıp, “Şimdiye kadar bu konudan haberim olmadı. Bu konuyu çözmeleri için avukatlarımı görevlendireceğim. Siz hangi avukatlık firmasıyla çalışıyorsunuz?” dedi.

“Whitney ve White. Chancery Lane’de.”

“Pekâlâ, en azından bu işimizi kolaylaştıracak. Zira Whitney ve White diğer topraklarımın yanı sıra Twyford topraklarıyla da ilgileniyorlar.” Buz torbasını masaya bırakıp hafifçe kaşlarını çatarak Caroline’a baktı. “Nerede kalıyorsunuz?”

“Grillon’da. Dün geldik.”

Max’ın aklına başka bir düşünce daha geldi. “Son on sekiz aydır geçiminizi nasıl sağlıyorsunuz?”

“Ah, hepimize annelerimizden para kaldı. O parayı kullandık ve böylece babamızdan kalan mirasa hiç dokunmadık.”

Max yavaşça kafasını salladı. “Peki başınızda kim vardı? Dünyanın bir ucundan öbür ucuna tek başına seyahat etmiş olamazsınız.”

Tuhaf görüşmeleri boyunca, Max ilk kez Bayan Twinning’in yüzünün hafifçe kızardığını görüyordu. “Nedi-

memiz vardı. Bir de eskortluğumuzu üstlenen arabacımız bizimleydi.”

Cevabın bu gelişgüzelliği Max’i aldatamadı. “Müstakbel vasiniz olarak birkaç şey söylememe izin verin, Bayan Twinning, böyle bir şey burada söz konusu bile olamaz. Deniz aşırı ülkelerde neyin kabul edilebilir olduğunun önemi yok, böyle bir şeye Londra’da asla göz yumulmaz.” Max duraksadı, hayatında ilk kez neyin uygun, neyin uygunsuz olduğunu düşünüyordu. “En azından şimdilik Grillon’da kalıyorsunuz. Orası yeterince güvenli.”

Tekrar duraksayıp gözlerini Caroline’ın yüzünden ayırmadan, “Bu sabah Whitney ile görüşüp bu konunun çaresine bakacağım. İşlerin nasıl gittiğini haber vermek için saat ikide size uğrarım,” dedi. Genç ve güzel bir leydiyle buluşup sosyetik Grillon otelinin duvarları arasında, tüm diğer müşterilerin meraklı bakışlarını üzerinde hissederek, onunla sohbet etmeye çalıştığı gözlerinin önüne geldi. “Tekrar düşündüm de, sizi Park’ta geziye çıkarmam daha iyi olur. Böylece,” diye devam etti, Caroline’ın grimsi yeşil gözlerindeki soruya karşılık olarak, “konuşma fırsatı elde edebiliriz.”

Zili çalınca Hillshaw odada belirdi. “Arabayı getirmelelerini söyle. Bayan Twinning, Grillon’a dönecek.”

“Elbette, Ekselansları.”

“Ah, hayır! Size zahmet vermem doğru olmaz,” dedi Caroline.

“Yavrucuğum,” dedi Max, “vesayetim altındaki kişiler Londra’da kiralık arabaların içinde seyahat edemez. Gerekeni yap, Hillshaw.”

“Emredersiniz, Ekselansları.” Bu kez efendisiyle hemfikir olan Hillshaw geri çekildi.

Caroline görüşmeleri boyunca onu sorgulayan ve onu tartmaya hâlâ devam eden mavi gözlere baktı, derinliklerinde küçük alaycı bir ışıltı vardı. Ama o cesur bir leydiydi ve kaderini mühürlediğini bilmeden, sakince gülümsedi.

Max da daha önce böylesine çekici bir kadınla tanışmadığını düşündü. Öyle ya da böyle, vesayetin kurallarını bozacaktı. Odaya çöken küçük sessizliği köşedeki büyük duvar saatinin tıkırtısı bölüyordu. Bayan Twinning onun arkasındaki deri ciltli kitaplara ilgiyle bakarken, Max da bu fırsattan istifade ederek genç kadının yüzünü dikkatle incelemeye koyuldu. Bayan Twinning canlı bir espri anlayışının ve Max'ın kadınlarla olan deneyimlerinde nadiren rastladığı bir soğukkanlılığın hâkim olduğu taze bir yüze sahipti. Hiç şüphesiz karakterli bir kadındı.

Bu sırada Max'ın keskin kulakları at arabasının tekerleklerinin sesini işitti. Ayağa kalkınca Caroline da yerinden kalktı. “Gelin, Bayan Twinning. Arabanız sizi bekliyor.”

Max ön kapıya kadar ona eşlik etti, ama daha fazla ileri gitmedi, zarif bir şekilde Bayan Twinning'in elinin üzerine doğru eğildikten sonra Hillshaw'un bekleyen arabaya kadar ona eşlik etmesine izin verdi. Birilerinin onu Max'la birlikte görme ihtimali ne kadar düşük olursa, onun için o kadar iyi olurdu. En azından, Max bu vesayet düğümünü çözene kadar.

★ ★ ★

Heybetli Hillshaw arabanın kapısını kapatır kapatmaz, atlar hızla ilerlemeye başladı. Minderlere yaslanan Caroline araba Londra sokaklarında ilerlerken boş gözlerle

pencereden dışarı baktı. Keyfi yerindeydi, geleceklerinin aniden değişmesinin ne gibi bir etkisi olacağını kestirmeye çalışıyordu. Böyle bir vasiye sahip olmalarını akli almıyordu!

Twyford Malikânesi'nden Delmere Malikânesi'ne yönlendirilmiş olmasına şaşırılmış olsa da, yine de tüm önerilerini –mektup aracılığıyla bile olsa– çabucak kabul eden dalgın ve uysal bir centilmenle karşılaşmayı beklemişti. Twyford Dükü'nün orta yaşlı, babasıyla aynı nesilden birçok erkeğin yaptığı gibi peruk takan, en parlak dönemini çoktan geride bırakmış ve dört genç kadınla uğraşmak için hiçbir isteği olmayan biri olacağını düşünmüştü. Şimdi bu düşüncesini bir kenara bırakırken hafifçe gülümsedi. Rahat, babacan bir figür yerine, artık, ilk izlenimlerinden yola çıkması gerekirse, kültürlü, zeki ve sezgileri biraz fazla kuvvetli bir adamla uğraşmak zorundaydı. Yeni dükün dört genç kadını nasıl idare etmesi gerektiğini en ince ayrıntısına kadar bilmeyeceğini düşünmek saçmalık olurdu. Düşüncesini dile getirmek zorunda bırakılacak olsa, Caroline, yeni Twyford Dükü'nün kadınları idare etmek konusunda bir uzman olduğunu söylerdi. Ayrıca, adamın hiç şüphe götürmeyen deneyimine bakılırsa, kadınısı bir dille kandırılmaya karşı oldukça dayanıklı olacağından şüpheleniyordu. Grimsi yeşil gözlerine bir karaltı çöktü. Kaderlerinin saptığı bu yoldan memnun olup olmadığından tam olarak emin değildi. Az önceki görüşmelerini düşünürken gülümsedi. Dük bu fıkirden pek hoşlanmış gibi görünmüyordu.

Caroline bir an için dükle bir tür anlaşma yapmayı, babasının vasiyetindeki vesayet şartını ortadan kaldırmayı düşündü.

Ama sadece bir anlığına. Sosyeteye takdim edilmediği doğruydu, ama sosyalleşme konusunda cin gibiydi. İstediklerini yapabilecekleri şekilde sınırsız bir özgürlüğe sahip olma fikri çok çekici gelse de, üvey kız kardeşleriyle birlikte zengin birer vâris oldukları gerçeğini göz ardı edemezdi. Kadınların neyi ne kadar bilmeleri gerektiği konusunda son derece baskıcı görüşleri olan babası, er ya da geç kendilerini hangi noktada bulacaklarına dair hiçbir şey söylemezdi. Ancak Caroline'ın hatırladığı kadarıyla bunca yıldır para konusunda hiç sıkıntı çekmemişlerdi. En azından drahomalarını rahatça karşılayabileceklerini düşünüyordu. Bu durumda, Twyford Dükü gibi bir vasinin koruyuculuğu olmadan, kız kardeşlerini bile bile sosyetenin tuzaklarına ve tehlikelerine maruz bırakmayacaktı.

Ne var ki Ekselanslarının gözlerinde gördüğü ışıltıyı ve çenesinin kararlı duruşunu hatırlarken, Twyford Dükü'nün herhangi bir sebepten ötürü onları geri çevirebileceği ihtimali aklına geldi. Onların vasisi olmaktan kurtulmasının bir yolu varsa, Dük Hazretleri hiç şüphesiz bu yolu bulacaktı. Caroline tuhaf bir şekilde açıklanması güç bir hayal kırıklığı hissetti.

Yine de kendinden emin bir şekilde doğrulurken, kendine muhtemelen bu konuda yapabileceği hiçbir şeyin olmadığını hatırlattı. Sonuçta Twyford Dükü'nün vesayeti altında oldukları sürece onun yanında son derece güvende olacaklarını düşünüyordu. Derken birkaç dakika boyunca Twyford Dükü'ne karşı güvende olmayı gerçekten isteyip istemediğini düşündükten sonra silkelendi. Tanrı aşkına!

Adamla yeni tanışmış olmasına rağmen şimdiden yeni-yetme bir kız gibi sevinçten havalara uçuyordu! Kaşlarını

çatmayı denedi, ama hareket mahcup bir gülümsemeye dönüştü. Lüks arabanın köşesine iyice yerleşip kız kardeşlerinin meraklı sorularına vereceği cevapları hazırlamaya başladı.

★ ★ ★

Caroline Twinning'in Delmere Malikânesi'nden ayrılmasından birkaç dakika sonra Max bir dizi emir verdi, içlerinden biri ise Chancery Lane'deki hukuk şirketi Whitney ve White'in kurucularından Bay Josiah Whitney'in oğlu Bay Hubert Whitney'in saat on bire kadar Delmere Malikânesi'nde olmasını içeriyordu. Bay Whitney kaç yaşında olduğu belli olmayan, sıkıcı siyah takım elbiseler giyen ruhsuz bir adamdı. Her açıdan babasının oğluydu ve artık babası yatağından kalkamadığı için onun tüm varlıklı müvekkilleriyle bizzat ilgileniyordu. Hillshaw onu mükemmel bir şekilde döşenmiş kütüphaneye geçirirken, zahmetli Twyford mülkleri Max Rotherbridge'e miras kaldığı için rahat bir nefes verdi. Üstelik bunu ilk kez yapmıyordu. Max'ın haberi olmasa da, Whitney ona ayrı bir saygı besliyor, sık sık diğer müvekkillerinin de onun kadar dürüst ve kararlı olmasını diliyordu.

En sevdiği müvekkiliyle yüz yüze gelen Bay Whitney, hiç vakit kaybedilmeksizin, Twyford Dükü'nün evlilik çağındaki dört genç leydinin vasisi olduğunu öğrenmekten hiç hoşnut olmadığı konusunda bilgilendirildi. Bay Whitney bir an ne söyleyeceğini bilemedi. Neyse ki, yanında tüm Twyford dokümanlarını getirmişti ve aralarında Twinning belgeleri de vardı. Uzun zaman önce mü-

vekkilinin dikkatine sunması gerektiğini gayet iyi bildiği bu meseleyi hiç gündeme getirmemiş olmasına rağmen, Twyford Dükü'nün onu azarlamaya niyeti olmadığını öğrendikten sonra, kendini merhum Sör Thomas Twinning'in vasiyetindeki maddeleri değerlendirmeye verdi. Detaylar konusunda hafızasını tazeledikten sonra da, merhum dükün vasiyetine döndü.

Max şöminenin başında durmuş, dalgın dalgın onu izliyordu. Whitney'yi severdi. Whitney telaşlanmaz ve ne yaptığını bilirdi.

En sonunda, Bay Whitney altın çerçeveli kelebek gözlüğünü yüzünden çekip müvekkiline baktı. "Sör Thomas Twinning amcanızdan önce vefat etmiş ve amcanızın vasiyetindeki maddelere bakılacak olursa, tüm sorumluluklarını sizin devralacağınız gayet açık."

Max kara kaşlarını indirdi. "O halde genç bayanların vesayeti benim başıma kaldı, öyle mi?"

Bay Whitney dudaklarını büzdü. "Yerinizde olsam, böyle söylemezdim. Vesayetin iptal edilebileceğini sanıyorum, ne de olsa Sör Thomas kızlarının vasisi olmanızı bizzat sizden istemedi." Şömineye bakıp düşünceli bir şekilde kafasını salladı. "Kimsenin bundan şüphesi olacağını sanmıyorum."

Max alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Ancak," diye devam etti Bay Whitney, "vesayet maddesini kaldırmayı başardığımız takdirde, genç hanımlar koruyucusuz kalacak. Şu sırada Londra'da olduklarını ve sezon boyunca burada kalmayı planladıklarını söylemişsiniz, değil mi?"

Bay Whitney'in ne söylemeye çalıştığını anlamak için

çok zeki olmaya gerek yoktu. Genelde rahat olan vicdanının sızlamasından hiç hoşlanmayan Max pencereye doğru yürüyüp ellerini arkasında kavuşturarak bahçeye baktı. “Tanrı aşkına, adam! Dört genç ve güzel kadın için uygun bir vasi olduğumu düşünüyor olamazsın!”

Dükün istediği takdirde bu işin üstesinden gelebileceğini düşünen Bay Whitney azimle devam etti: “Öyleyse, geriye sizin yerinize onlara kimin göz kulak olacağı sorusu kalıyor.”

Nazik bir şekilde yetiştirilmiş, dört tecrübesiz kızı Londra camiasına ve şehrin sokaklarında dolaşan soylu kurtların merhametine bırakırsa neler olabileceği Max’ın isteksiz zihninde belirginleşti. Bunun hemen ardından da o sürünün lideri ve genellikle en tehlike üyesi olarak görüldüğü gerçeğini hatırladı. Caroline Twinning’in vasisi olmayı reddedemezdi, sebebi ise onu metresi yapmak istemesiydi. Hayır. Max’ın bile yapabileceklerinin bir sınırı vardı. Hâlâ zihninde netliğini koruyan o grimsi yeşil gözlerin hayalini kararlı bir şekilde kenara itip Bay Whitney’e doğru döndü. “Pekâlâ, lanet olsun! Neleri bilmem gerekiyor?” diye kükredi.

Bay Whitney masum bir şekilde gülümseyip onu Twinning ailesinin geçmişi hakkında bilgilendirmeye başladı, anlattıkları Caroline’ın anlattıklarından pek farklı değildi. Ama Max sözünü kesti. “Evet, bunları biliyorum! Bana rakamlardan söz et – her birinin değeri ne?”

Bay Whitney bir rakam söyleyince Max kaşlarını kaldırdı. Bir an için dükün nutku tutulmuştu. Masasına doğru gidip sandalyesine oturdu.

“Her biri mi?”

Bay Whitney başını hafifçe sallayarak onayladı. Dük düşüncelere dalarken, o sözlerine devam etti: “Sör Thomas çok zeki bir işadamıydı, Ekselansları.”

“Öyle görünüyor. O halde bu kızların her biri zengin birer vâris?”

Bay Whitney bu kez kararlı bir şekilde kafasını salladı. Max kaşlarını çattı.

“Elbette,” diye devam etti Bay Whitney, dizlerinin üstündeki dokümanlara bakarak, “siz daha genç olan üç kız kardeşten sorumlu olacaksınız.”

Söylediği aniden müvekkilinin dikkatini çekmişti, dükün mavi gözlerinde delici bir bakış vardı. “Ya? Neden?”

“Babalarının vasiyetindeki şartlara göre, Twinning kardeşler yirmi beş yaşına girene ya da evlenene kadar Twyford Dükü’nün himayesine verilmiş. Elimdeki kayıtlara göre, Bayan Twinning’in yirmi altıncı yaş günü yaklaşmakta. O nedenle, istediği takdirde, kendi sorumluluğunu üzerine alabilir.”

Max büyük bir rahatlama hissetti. Ama hemen ardından aklında başka bir düşünce belirdi. Caroline Twinning, Max’ın onunla ilgilendiğini fark etmişti – buna da şaşırılmaması gerekirdi, zira Max ilgisini saklamaya gerek duymamıştı. Caroline Twinning, Max’ın onun vasisi olmadığını bilirse, ondan uzak dururdu. En azından uzak durmaya çalışırdı. Ama Caroline Twinning yeni yetme bir kız değildi. Sakin ve kendinden emin tavrı onu fethetmenin kolay olmayacağını gösteriyordu. Açıkçası Max, Caroline’in aralarındaki vesayet ilişkisi nedeniyle onun yanındayken güvende olduğunu düşünmesini tercih ederdi. Böylece kötü şöhretine rağmen genç kadına yaklaşmakta

zorluk çekmezdi. Düşündükçe, kendi lehine olabilecek daha çok şey görüyordu.

Belki de her şeyi istediği şekilde ayarlayabilirdi. Bay Whitney’i süzdü. “Bayan Twinning babasının vasiyetinin şartları hakkında hiçbir şey bilmiyor. Şimdilik, üvey kız kardeşleriyle birlikte benim vesayetim altında olduğunu sanıyor. Kendi statüsündeki değişiklik konusunda onu acilen bilgilendirmemize gerek var mı?”

Bay Whitney gözlerini baykuş gibi kırpıştırdı, dükün Bayan Twinning’in vasisi olarak kalmak istemesinin ardındaki nedeni çözmeye çalışırken yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. Özellikle de bu vasilikten kurtulmayı istedikten sonra. Max Rotherbridge genelde kararsız davranmazdı.

Bay Whitney’in aklından geçenleri sezen Max düşünebildiği en kabul edilebilir bahaneyi öne sürdü. “Öncelikle, ister yirmi dört ister yirmi altı yaşında olsun, onun da kız kardeşleri kadar korunmaya ihtiyacı var. Ve bir de yakışık alma meselesi var. Eğer vasim olmadığı bilirse, yanımda görülmesi onun için oldukça zor olur. Kız kardeşlerinin vasisi olacağıma ve malikânelerimden birinde yaşayacaklarına göre, durum biraz hassas bir hal alabilir, sence de öyle değil mi?”

Daha fazla detaylandırmasına gerek yoktu. Bay Whitney sıkıntıyı yeterince net bir şekilde görebiliyordu. Kaşlarını çatma sırası ondaydı. “Söyledikleriniz kesinlikle doğru.” Hubert Whitney’in genç hanımların gönül maceralarını idare etmekteki becerileri konusunda hiçbir fikri yoktu. “Şimdilik, Bayan Twinning’in onayını gerektiren bir şey düşünemiyorum. Evlenene kadar kendi statüsünden haberinin olmamasının ona bir zararı olacağını sanmam.”

Evlilik lafı hızla akan düşüncelerine aniden ket vursa da Max bu rahatsızlık verici konuyu daha sonra irdelemek için kararlı bir şekilde rafa kaldırdı. Bugün yapması gereken çok şey vardı.

Bay Whitney sözlerine devam etti: “Sormamı mazur görürseniz, bu konuyu nasıl ele almayı planlıyorsunuz?”

Max koruması altında olan dört genç leydinin çok büyük bir yaygara koparılmadan sosyeteye nasıl takdim edilebilecekleri sorununu çoktan düşünmüştü. “Twyford Malikânesi’ni derhal açmayı planlıyorum. Orada kalabilirler. Halam Leydi Benborough’dan kızları himayesi altına almasını isteyeceğim. Buna çok sevineceğine eminim. Sezon boyunca oldukça eğlenecektir.”

Bay Whitney, Leydi Benborough’yu tanıyordu. O da kadının bundan hoşlanacağını düşünüyordu. İnce dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Dük ayağa kalkarak görüşmeyi sonlandırdı.

Bay Whitney de hemen doğruldu. “Bu son derece uygun görünüyor. Yardımcı olmamızı istediğiniz başka bir şey varsa, bundan memnuniyet duyarız, Ekselansları.”

Max bu resmi sözlere kafasını sallayarak karşılık verdi. Ancak Bay Whitney gitmeye hazırlanarak selam verirken, sosyal entrikaların uzmanı olan Max değinmedikleri bir meselenin daha olduğunu fark etti. “Bayan Twinning ile görüşmen gereken herhangi bir konu olursa, gerçekten onun vasisiymişim gibi bunu benim aracılığımla yapmanı öneririm. Her iki mülkümün hukuki işleriyle sen ilgilendiğin için, durumu idare etmenin uygunsuz bir tarafı olacağını düşünmüyorum. Bayan Twinning’in iyiliği için.”

Bay Whitney tekrar selam verdi. “Hiçbir sorun yaşayacağımızı sanmıyorum, Ekselansları.”